

— Завчера . . . — изхлипа старата царица.

— Но где е Мария? — се чу ясниятъ тревоженъ гласъ на Иваница. — Где е Мария? — той остави коня си на единъ оръженосецъ и се затече къмъ палата.

— Иваница! — извика следъ него Петъръ и го настигна. — Чакай . . . — следъ това сложи ржка на рамото му и го погледна дълбоко въ очитѣ.

— Иване, — каза тихо той, — Господъ ни праща изпитания, за да познае вѣрата ни въ него. Само голѣмитѣ нещастия каляватъ велики духове. Ти си единъ храбъръ мъжъ. Нека приемемъ смирено Божията воля . . .

Иваница се дръпна и махна съ ржка.

— Нищо не ми казвай! Знамъ какво е.

Лицето му бѣ каменно и безстрастно. Само очитѣ му блестяха съ сухъ, зловещъ огънь.

— Кога?

— Завчера презъ нощта . . . Тя си бѣше слабичка, Иваница . . . — Петъръ закри очитѣ си и се извърна.

— А момчето?

— Момиче е, — каза тихо майка му, и плахо се доближи до него. — Занесохме го у Белота. И Зоя има преди месецъ момиче. Тя щѣ кърми и дветѣ . . . — и изведнажъ старата царица прегърна сина си и глухо зариде. — Ицо . . . Иц . . .

Но свититѣ устни на Иваница не пророниха нито едно роптание, нито една въздишка. Сякашъ леденъ обржчъ бѣ свилъ сърдцето му, сякашъ пустиня бѣ изгорила очитѣ му

Безъ да каже нито дума, той бавно се отправи къмъ палата. Асѣнъ направи на другитѣ знакъ да останатъ на мѣстото си, и тихо го последва.

Треперливата свѣтлина на воценицитѣ хвърляше плахи златни сѣнки по мраморното чело на Мария. Въ скръстениѣ ѝ рѣце стоеше скжпоцененъ кръстъ. Но върху дѣсницата ѝ липсваше смарагда. На бледнитѣ ѝ устни спѣше кротка детска усмивка.

. . . Азъ знамъ, че никога вече нѣма да го видя -- бѣха последнитѣ ѝ думи — си помисли Иваница и потре-